

Mandje

Intussen zit Augustus vloekend thuis.

Hij heeft alle laatjes op de grond gesmeten, alle kleren uit de kast getrokken. De vloer is bezaaid met pannen en hemdjes, met kopjes en droge erwten. Geen lucifers. Nergens.

Hij vloekt op Lampje en op zichzelf. De haard net uit, het fornuis koud als een steen. Hij smijt de nutteloze stormlamp een paar keer door de kamer. De hagel klettert tegen het raam. Wat moet hij doen? Niks kan hij doen! En waar is dat kind?

Hij hijst zich naar boven, hinkend op zijn goeie been, alle eenenzestig treden op naar de vuurkamer. Daar is ze ook niet, en de wind blaast hem bijna over de balustrade.

De golven slaan tegen de toren. Huizenhoog zijn ze, grote groene beesten die alles verslinden, kapot willen beuken. Voor zijn toren is hij niet bang, wel voor de schepen die de baai binnen worden geblazen in dit pikkedonker. Hij denkt het kraken van opengereten boegen al te horen boven de

storm uit. Zijn schuld is dat dan. Nee, de schuld van dat kind, dat verschrikkelijke kind. Waar blijft ze?

Hij probeert het donker te doorboren met zijn ogen. Alsjeblieft. Doe het me niet aan. Alsjeblieft, val niet in zee, kom heelhuids thuis. Alsjeblieft...

Hij schampert z'n eigen gedachten weg. Ja hoor. Wat hij het allerliefst wil, is toch nooit gebeurd. En wat hij het aller-, het állerliefste niet wilde, gebeurde wel. Alsof iemand zich ooit iets van hem aantrekt.

Dus donder maar op. Laat de schepen zich maar te pletter varen, welja, wat kan hem het schelen. Laat dat kind maar wegblazen, dat verschrikkelijke kind...

Het verschrikkelijke kind loopt door de storm naar huis. Tenminste, dat probeert ze.

Met de wind praat ze niet meer. Hij is haar vriend allang niet meer, hij blaast recht in haar gezicht.

Ze komt bijna niet vooruit. Ze struikelt het plein over, dat nu bezaaid ligt met takken en bladeren, naar de kade, naar de basalten trap die omlaag leidt naar waar het rotspad begint.

Lampje slikt. De wind jaagt de zee de treden over, bijna tot aan de kade. Het pad naar de vuurtoren is alleen te zien aan het witte schuim dat opspat waar de golven breken. Moet ze echt het water in? Moet ze zwemmen?

Ze kijkt naar de vuurtoren, die tegen de donkere hemel nog donkerder afsteekt. Daarbinnen zit haar vader, loopt hij waarschijnlijk boze rondjes, ze ziet precies voor zich hoe hij kijkt, hoe boos hij is op haar, ze ziet hem strompelen en telkens naar de deur kijken, ze ziet de deur voor zich, de

deurknop, ze hoeft haar hand maar uit te steken, ze voelt hem al tegen haar vingers...

Ze klemt het mandje tegen zich aan en stapt het water in.

Eerst gaat het nog, eerst zijn er nog paaltjes en vinden haar voeten nog houvast op de stenen. De wind giert om haar heen.

Hallo, hallo vriendin, ben je weer terug, kom je nu echt spelen?

Kind kind vuurtorenkind

Ben je zo sterk als de zee, als de wind?

'Ja!' gilt Lampje boven de storm uit. 'Toevallig wel! Dit kind wel!'

Ze zwoegt van steen naar steen. Het aardedonkere water kolkt om haar heen, komt steeds hoger, bijt met zijn kou in haar kuiten, haar knieën, haar bovenbenen. Haar hart klopt als een razende.

Maar als ze omkijkt is ze al halverwege. Het moeilijkste stuk moet nog, maar ze is al op de helft.

'Zie je wel, wind! Je kunt me lekker toch niet...'

De wind rukt de mand uit haar hand. Hij blaast hem omhoog, laat hem even een rondje draaien boven haar hoofd, gewoon om te pesten en neemt hem dan mee, met lucifers en al. Naar een ander land met een ander strand, naar een ander kind dat hem morgen vindt. Lampje ziet het kleine stipje verdwijnen in de donkere hemel. Ze gilt het woedend uit en krijgt meteen een mond vol zeewater. Zout en koud, en ze is al zo koud, en alles is nu verloren. Haar tranen zijn ook zout, ze proeft geen verschil.

Ze kijkt om zich heen. De vuurtoren is even ver weg als de

haven, allebei onbereikbaar ver voor zo'n klein meisje in zo'n grote zee. Maar ze hoeft ook niet meer naar huis natuurlijk, zonder lucifers.

Het water komt hoger en hoger en haar voeten laten de stenen los. Ze kan wel zwemmen, maar ze doet het niet.

Mama, denkt ze, dan kom ik er maar aan. Haar vader zal vast wel verdrietig zijn, maar dat was hij toch al. Ze laat zich zinken.

Ze voelt niet hoe in het water koude lichamen onder haar komen zwemmen, koude armen haar vastpakken. Zwiepend groen haar, als zeewier, wolkt in de golven. Stemmen giechelen en giebelen: 'Ach gut, een kalfje, een verdronken kalfje...'

Haar hoofd wordt boven water getild, ze wordt naar het vuurtoreneiland getrokken en daar op de stenen gekwakt. 'Geen tweebenen in ons water!'

Daar ligt Lampje nu, naast haar eigen voordeur, terwijl voor de kust een schip vergaat.